

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 19 stycznia 2024 r.

DIH-3.707.136.2023.AL

DECYZJA DIH-3.7.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę EURO-MET Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 3 listopada 2023 r. (nr akt sprawy: NR.8361.309.2023/9DEC/23), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ww. ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 7-10 sierpnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Śląskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 7 sierpnia 2023 r. nr Nr-344-N/2023, przeprowadzili kontrolę m.in. w sklepie [xxxxxx] w [xxxxxx] oraz w sklepie internetowym pod adresem: [xxxxxx] (dostępnym ze strony: [xxxxxx]), należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną”, „spółką” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 14 lipca 2023 r. znak NR-111Z/2023, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę przestrzegania przepisów art. 37 i 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 18 lipca 2023 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności prezesa zarządu spółki, będącego osobą uprawnioną do reprezentowania przedsiębiorcy (według danych z wpisu do KRS nr 0000204099), któremu przed rozpoczęciem czynności kontrolnych okazano legitymacje służbowe oraz doręczono

za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z jego załącznikiem, stanowiącym pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca w zakresie swojej działalności oferuje do sprzedaży m.in. sprzęt elektryczny przeznaczony dla gospodarstw domowych.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, jako dystrybutor sprzętu w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, będący podmiotem udostępniający na rynku sprzęt za pośrednictwem sklepu internetowego, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie przekazał informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Na podstawie wyników kontroli stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z następujących przepisów ustawy o zużytym sprzęcie:

- art. 39 pkt 2, tj. nie przekazał informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- art. 39 pkt 3, tj. udostępniał na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, tj. informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Brak tych informacji stwierdzono w przypadku 1 z 5 wybranych losowo partii towarów oferowanych do sprzedaży, tj. szlifierki [xxxxxx], w ilości 1 sztuki, w cenie sprzedaży 197,73 zł/szt.

W dniu 8 sierpnia 2023 r. prezes zarządu spółki wypełnił formularz oświadczenia, z którego wynika, że spółka należy do grupy małych przedsiębiorców w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 2 Prawa przedsiębiorców. Z kolei w dniu 9 sierpnia 2023 r. złożył on wyjaśnienia do protokołu przesłuchania strony na okoliczność stwierdzonych naruszeń oraz przyczyn ich powstania.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 10 sierpnia 2021 r. (nr akt kontroli: NR.8361.309.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

WIIH w Katowicach w piśmie z dnia 21 sierpnia 2023 r., o wynikach kontroli dotyczących zakwestionowanej szlifierki poinformowano również dostawcę oraz wystąpiono do niego z wnioskiem o podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie stwierdzonych

nieprawidłowości wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie oraz o przekazanie informacji o wynikach podjętych działań naprawczych, w tym wzoru wymaganej informacji. O podjętych działaniach korygujących dostawca poinformował w piśmie z dnia 1 września 2023 r.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 10 października 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Śląski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, a także poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 12 października 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 18 października 2023 r. zajęła stosowne stanowisko w niniejszej sprawie, informując w szczególności o podjętych działaniach naprawczych. Do pisma tego dołączyła wyjaśnienia dostawcy zakwestionowanej szlifierki z dnia 30 sierpnia 2023 r. wraz z zaktualizowaną kartą gwarancyjną.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Śląski WIIH w drodze decyzji z dnia 3 listopada 2023 r. (nr akt sprawy: NR.8361.309.2023/9DEC/23), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 6 listopada 2023 r.

W dniu 22 listopada 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Śląskiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 10 listopada 2023 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona zaskarżyła przedmiotową decyzję w całości i na podstawie art. 138 Kpa wniosła o jej uchylenie i odstąpienie od zastosowania nałożonej na nią sankcji.

Pismem z dnia 5 grudnia 2023 r. znak DIH-3.707.136.2023.AŁ, Prezes UOKiK powiadomił stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 12 grudnia 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o użytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o użytym sprzęcie. Z kolei, pojęcie użytego sprzętu oraz użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o użytym sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 39 ustawy o użytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany m.in. do:

- umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 2);
- udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (pkt 3).

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 25);
- wbrew przepisom art. 39:
 - nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c);
 - udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 (pkt 26 lit. d).

W świetle art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł, zaś w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Ustawa o zużyтым sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, ustalenia kontroli przeprowadzonej w sklepie internetowym (adres strony: [xxxxxx]) należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, przez inspektorów reprezentujący Śląskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że strona, będąc dystrybutorem sprzętu w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, nie dopełniła obowiązków wynikających z przepisów ww. ustawy, tj.:

- art. 37 ust. 4 poprzez nieprzekazanie informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. informacji o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- art. 39 pkt 2, poprzez nieprzekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- art. 39 pkt 3 poprzez udostępnianie na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, tj. informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych (co dotyczyło 1 z 5 wybranych losowo partii towarów oferowanych do sprzedaży).

Jak wynika z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa m.in. w art. 91 pkt 25 i 26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. Stosownie do treści art. 93 ust. 5 tej ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH w drodze decyzji z dnia 3 listopada 2023 r. (nr akt sprawy: NR.8361.309.2023/9DEC/23), nałożył karę pieniężną w minimalnej wysokości 5 000 zł na stronę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń. Biorąc pod uwagę, że w toku jednego postępowania stwierdzono kilka naruszeń noszących znamiona czynów opisanych w art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) ustawy o zużytym sprzęcie, organ pierwszej instancji mógł orzec o jednej karze za wszystkie naruszenia, której wysokość nie mogła przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli wskazujących na naruszenie obowiązków ustawowych, natomiast wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od zastosowania nałożonej na nią sankcji. Strona podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie przepisów art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonej decyzji, pomimo przedstawienia dowodów usunięcia naruszenia, jak również przepisów art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez jego niezastosowanie i nałożenie administracyjnej kary pieniężnej, chociaż waga naruszenia była znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Na uzasadnienie powyższych zarzutów strona przytoczyła szereg argumentów, w tym zwłaszcza brak zawinienia strony co do popełnionych naruszeń, znikomy stopień wykazanych

w trakcie kontroli naruszeń przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie, fakt ich niezwłocznego usunięcia, brak uprzedniej karalności strony w tym zakresie, a także specyfikę i rozmiar prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe zarzuty są niezasadne. Należy wskazać, że przepisy art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, stanowiące materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia sprawy statuują odpowiedzialność administracyjną podmiotów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przestanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężących na nim obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, jak również w piśmie z dnia 18 października 2023 r. (jako odpowiedzi na zawiadomienie z dnia 10 października 2023 r. o wszczęciu przedmiotowego postępowania), w wyniku których doszło do naruszenia prawa (o jej niezawinionym działaniu i błędnym przekonaniu o spełnianiu wszelkich wymagań przewidzianych przepisami prawa w związku z powierzeniem wykonania strony internetowej sklepu podmiotowi wyspecjalizowanemu), czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Podkreślenia wymaga, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w sytuacji gdy podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, powinien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi sklepu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest równie istotne. Uzyskanie przez konsumentów takiej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu, w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Powyższe informacje wymagane są również w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość i winny być one przekazane w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Tym samym, wbrew przekonaniu strony, przekazywanie wymaganych informacji nie zależy od zakresu i skali działalności przedsiębiorcy, ani też od udziału tego sprzętu w jego ofercie handlowej.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością, jak również je respektować. Przepisy te wskazują wprost, że to dystrybutor sprzętu ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków ustawowych. Należy wskazać, że obowiązki informacyjne wynikające z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie dotyczą umieszczenia informacji o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu oraz o punktach jego zbierania w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość (w sklepie internetowym) - przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, natomiast obowiązki wynikające z art. 39 pkt 3 tej ustawy dotyczą zakazu udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1, tj. m.in. informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Znamienny jest przy tym fakt, że czynność przekazywania wymaganych informacji oraz udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego stosowną informacją jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Trudno zatem zgodzić się z argumentem strony, wskazującym na brak zawinienia strony co do popełnionych naruszeń. Niezależnie od tego, że strona, jako dostawca sprzętu, może nie mieć wpływu na treść informacji dołączonej do zakwestionowanego sprzętu, o której mowa w art. 13 ust. 1 tej ustawy, to jednak może i powinna powstrzymać się od jego udostępniania, jeśli informacja ta była niepełna lub nie została dołączona. Sama strona przyznaje w odwołaniu, jak również w piśmie z dnia 18 października 2023 r., że miała świadomość istniejących obowiązków informacyjnych i spełniała je przy prowadzeniu dwóch punktów stacjonarnych, natomiast w przypadku sklepu internetowego tkwiła w błędnym przekonaniu, iż obowiązki te wypełni za nią firma zajmująca się wykonaniem na jej zlecenie strony internetowej sklepu. Bez wątpliwości, w niniejszej sprawie strona nie wywiązała się ze wszystkich obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa, co oznacza, że wystąpiły przesłanki do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu oraz zastosowania wobec niej sankcji.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o zużytych sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust. 4 tej ustawy, poprzez niewszczywanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytych sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają wskazane wyżej przepisy, aby mogły zostać zastosowane. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona odpowiada za naruszenie obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytych sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność swojej placówki internetowej, aby nie dochodziło w niej do naruszenia prawa. Zgodnego z prawem działania strony wymagało zapewnienie użytkownikom informacji w zakresie właściwego postępowania ze zużytych sprzętem oraz troska o ochronę środowiska naturalnego. Jak już wyżej wykazano, podjęcie w trakcie kontroli działań naprawczych zmierzających do usunięcia naruszenia prawa, nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za naruszenia stwierdzone w czasie kontroli. Tym

samym, organ pierwszej instancji nie miał podstaw do niewszczynania postępowania w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie.

Należy wskazać, że stronie wymierzono karę pieniężną za niewykonanie trzech obowiązków określonych w ustawie o zużytym sprzęcie. Tym samym, należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że przedsiębiorca nie zrealizował ciężących na nim obowiązków i naruszył prawo w stopniu średnim. Stąd też, organ drugiej instancji nie podziela poglądu strony wyrażonego w odwołaniu, jakoby wykazane w toku kontroli naruszenia były brakami w stopniu znikomym. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje przekazano w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałyby tylko niektórych zapisów). Z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której nie przekazywano jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona, prowadząc sklep internetowy, nie przekazała żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy, a także udostępniała na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 (co dotyczyło 1 z 5 wybranych losowo partii towarów oferowanych do sprzedaży), wbrew przepisom art. 39 pkt 3 tej ustawy. W konsekwencji, w przypadku oferty internetowej konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa. Biorąc pod uwagę, że przedmiotowa sprawa w zakresie naruszonych obowiązków informacyjnych dotyczy ustaleń poczynionych w sklepie internetowym, bez znaczenia dla powyższej oceny pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, wskazujące na właściwy sposób spełniania przez nią tych obowiązków w dwóch punktach stacjonarnych. Za chybiony należy uznać także argument strony dotyczący znikomej ilości (1 sztuki) zakwestionowanego sprzętu w zakresie ostatniego naruszenia, zważywszy, że ocenie tego zagadnienia poddano 5 partii towarów znajdujących się w ofercie handlowej, które wybrano w sposób losowy.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa przez stronę, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona podjęła działania naprawcze na skutek kontroli i doprowadziła do usunięcia naruszenia prawa. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie wywiązała się z obowiązków nałożonych na nią przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, przez co konsumenci zostali pozbawieni informacji o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu oraz o punktach jego zbierania, a w niektórych przypadkach również informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, a więc informacji istotnych w zakresie ochrony środowiska naturalnego oraz ochrony praw konsumentów. W ocenie Prezesa UOKiK, niedopełnienie powyższych obowiązków utrudniało konsumentom (użytkownikom sprzętu) dostęp do informacji przysługujących im z mocy prawa i w takim przypadku nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co już wyżej wykazano, a tym samym przestanka

pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Jednakże, jak wynika z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, przesłanka zaprzestania naruszenia prawa musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22-26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Śląskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Śląskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w niniejszej sprawie uwzględniono wyjaśnienia strony złożone w dniu 9 sierpnia 2023 r. do protokołu przesłuchania strony, jak również w piśmie z dnia 18 października 2023 r., zawierające m.in. informacje o podjęciu działań naprawczych mających na celu usunięcie naruszenia prawa, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał zobowiązywać jej do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie takich działań. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. O wynikach kontroli dotyczących zakwestionowanej szlifierki poinformowano jedynie dostawcę oraz wystąpiono do niego z wnioskiem o podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie stwierdzonych nieprawidłowości wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Zdaniem Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów (użytkowników sprzętu) oraz nie dopuścić do powstania podobnych naruszeń w przyszłości. Tym samym, należy uznać, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Prezes UOKiK podkreśla raz jeszcze, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli. Znamiennym jest fakt, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ust. 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie nie były dostępne

dla konsumentów (użytkowników sprzętu), co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli, przyjętym przez stronę bez uwag. Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie wskazują wprost, jakie obowiązki spoczywają na dystrybutorze sprzętu, prowadzącym nie tylko sklepy stacjonarne, ale także sklepy internetowe, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane w przypadku sklepu internetowego i potwierdza to również sama strona.

Wobec powyższego, zarzuty strony dotyczące naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie przepisów: art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez ich niezastosowanie i wydanie decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, należy uznać za bezzasadne.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Karę tę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek wymiaru kary, wymienionych w art. 93 ust. 3 tej ustawy, tj. stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu, w tym brak uprzedniej karalności strony w powyższym zakresie, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.). Stanowi ona w art. 22, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria. Kara ta mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach i jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, mimo iż wymierzono ją w najniższej dopuszczalnej prawnie wysokości. Takiej kary nie sposób uznać za zbyt dotkliwą, jak podniosła strona w odwołaniu.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od zastosowania nałożonej na nią sankcji, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a